

KATONAI UJSÁG TÁRSAINKHOZ

A legelső, amit számotokra mondani akarunk: Nem konkurrenca, hanem küzdő, harcos bajtársak vagytok a „Honvéd“ ujság célkitűzései mellett, a magyar demokrácia szolgálatában. Kezdetben, sőt a kezdet legelején, amikor még Debrecenben a demokrácia bölcsője körül állottunk — nagyon kevesen állottunk ott —, ti már ott voltatok és egyedül, magatokra hagyatva harcoltatok a magyar demokráciáért folyó küzdelem súlyos kezdeti harcait. Igen nagy volt a feladat, amelyet magatokra vállaltatok és amelynek minden erővel és minden tehetséggel megfelelni igyekeztetek, — kitakarítani azt az Augiász istállóját, melyet szellemi értelemben a régi reakciós rendszer csődtömegként reánk hagyott. Meggyujtani a demokratikus tisztánlátás világító fátylóját azokban a katonaelmékekben, amelyek az ellenforradalom légkörében nevelődtek tiszté vagy amelyek egy valótlán, idegen lelkületű és mindig idegen világhatalmi érdekek kedvéért uszító, úgynevezett jobboldali sajtó befolyására tanulták meg bírálni a világot és ezzel együtt a magyarság létalapjait érintő kérdéseket.

Az elsők között szólalt meg hangotok akkor, amikor még demokratikus sajtó alig, demokratikus katonai irodalom pedig még egyáltalában nem létezett. Ezzel megszereztétek létjogosultságotokat ahhoz, hogy hangotokat hallja a magyar demokratikus közvélemény mindaddig, ameddig a közérdekű és aktuális írásaitok a tárgyilagos, felvilágosító és pártpolitikától mentes irányzatot — mint eddig is — szolgálják.

Feladatotok gigászi és jelentőségében felbecsülhetetlen volt. Örökségül kaptuk a Szálasi-honvédség fertőzött ideológiai légkörét. Azt a magyar nemzet érdekeivel szöges ellentétben álló szellemet, amely természetes következménye volt az eltűnt rendszer álmagyar és antidemokratikus, rövidlátó és kimenetelében az ország végpusztulását okozó kül- és belpolitikájának. Az elmúlt rendszer egyoldalú osztályuralmát váltotta fel Szálasi uralomrajutásával egy újabb züllési folyamat, amely párhadsereggé aljasította le a magyar hadsereget. A volt honvédségben az erkölcsi züllés mélypontján a nyilas párthoz való tartozás lett a magyar katonával szemben támasztott legelső követelmény. Csak annak a honvéd egyénnek volt érvényesülési lehetősége, előmenetele vagy kedvező szolgálati beosztása, aki rendelkezett a nyilas párt pártigazolványával, amely egyben a legaljasabb és legsötétebb bűncselekményekkel szemben is védelműl és oltalmul szolgált.

Ezt az ideológiai légkört kellett áttörni az elsőként porondra lépő katonai sajtónak és megállapítható, hogy ez a feladat a felszabadulás

óta rendelkezésre álló időhöz viszonyítva, eredményesen oldódott meg. Ennél a műveletnél pedig az *úttörők* ti voltatok, katonaujság-bajtársak.

1945 tavaszán megtörtént Magyarország katonai felszabadulása, de sajnos, ezzel egyidejűleg nem történt meg a magyar társadalom lelki és szellemi felszabadulása is. A magyar társadalom egyrésze még mindig egy negyedszázados politika tudatosan idegen imperialista érdekeket szolgáló irányított propagandájának hatása alatt él, érez és gondolkodik. A valóságban létezett egy fénytani szűrő, amelyen keresztül egész Európa a magyar viszonyokat nézte és ugyanezen a szűrőn keresztül figyelte a magyar közvélemény a külföldön lezajló, az ország létérdekeit alapjaiban érintő eseményeket. Az ezen az optikai szűrőn keresztül mutakozó jelenségek mindig torz és valótlan képet mutattak és sohasem az igazit. Így homályosult el a magyar társadalom előtt a külföldi és a külföld előtt a magyar események képe és ezt a helyzetet használta ki a végsőkig az idegen imperialista érdekek szolgálatában álló propaganda. Ez volt az a jelenség, melynek utóhatása a magyar közvéleményben időnkint még most is mutakozik és amely ellen a harcot, a fasiszta ideológia felszámolását, ha szükséges, a legkíméletlenebb eszközökkel, de most is folytatni kell.

Az említett „Made in Germany“ jelzésű fénytani szűrőt kellett összetörni, hogy a magyar közvélemény, de mindenekelőtt a magyar katonai közvélemény végre tisztán láthasson. Ennél a nagyjelentőségű munkánál ott harcoltatok, az első vonalban, derék katonaujság-bajtársak. Ma már a kialakult történelmi távlatból nyugodt lelkiismerettel elmondhatjuk, hogy *jól harcoltatok* és hogy harcotok eredményes volt. A látóhatár tisztulóban van és a fiatal magyar demokrácia feltartóztathatatlanul halad az állandósulás és a végső kialakulás felé. A harc azonban még nem fejeződött be, a demokrácia védelmében mindnyájunknak tovább kell küzdenünk. Elődeink voltatok ebben s most eljött az idő, hogy a ti hangotokat felerősítve, súlyosabbá téve, hallja meg a magyar közvélemény.

A mai helyzetben a honvédség problémái is az állandósulás stádiumába jutottak. A katonai sajtó új feladata ebben a helyzetben ugyancsak új lesz. Kialakítani az új honvédség egységes, pártpolitika-mentes szellemét. Ehhez a hatalmas feladathoz, történelmi hivatottságunk tudatában, elég erősnek érezzük magunkat. De mégis arra kérünk Titeket, korábbi katonaujság-bajtársainkat, a közös nagy cél érdekében *támogassátok munkánkat*.

A „Honvéd“ ujság olvasóközönsége nemcsak egy-egy alakulat, vagy seregest beosztjaiból, hanem az egész honvédség művelődésre törekvő és felvilágosításra szoruló személyeinek táborából alakul ki. Arra kérjük munkatársaitokat, akiknek cikkeit egy-egy katonaujság aránylag kevésszámú olvasóközönsége élvezhette, hogy a jövőben dolgozzanak a nagyobb olvasótáborral rendelkező „Honvéd“ ujság olvasóközönsége számára. Így módunkban lesz nagyobb olvasóközönség elé juttatni a kisebb katonaujságok eddig ismert bátor, harcias, demokratikus hangját. Ez szükséges lesz ahhoz, hogy eloszlassuk azt a mester-

séges ködösítést, amely oly sokáig ült a magyar katonai agyvelőkön. Ehhez gyűjtjük munkatársaink táborába azokat az irodalmi készséggel rendelkező bajtársakat, akiknek — mint eddig — lesz mondanivalójuk a tiszta demokrácia megismerése érdekében azokhoz a bajtársainkhoz, akik egész katonai szolgálatuk alatt egészen a felszabadulásig mást, mint egyoldalú, fasiszta világszemléleti érdekeket szolgáló befolyást, nem kaptak.

Ha már katonai felszabadulásunkat — az egész magyar nemzet tragédiájára — saját erőnkől kiharcolni nem tudtuk, legalább a lelki és szellemi felszabadulás érdekében kell, hogy minden szellemi erónket egyesítsük és a demokratikus honvédség egészséges katonaszellemének kialakításában, a nemzet szabadságharcos hagyományainak megfelelően, létrehozzuk az egységes magyar katonai szellemet. Ehhez a harc-hoz hívunk benneteket, érdemben gazdag katonaujság-bajtársainkat és reméljük, hogy közös küzdelmünknek a magyar jövő érdekében meg is lesz a mindannyiunk által egyforma érzésekkel, becsületes szívünk minden melegével kívánt eredménye.

Dezsényi Miklós:

Felelős szerkesztő: Dezsényi Miklós ezredes.

Felelős kiadó: Dr. Juhászi Imre alezredes.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, V., Honvéd-utca 28., II. emelet 24. szám.

Ladányi-nyomda (azelött Madách-nyomda), Budapest, IX., Lónyay-utca 18/b. szám.
Nyomdaigazgató: Ladányi Antal.